

med hensyn til arbejdsløshedens geografiske og faglige fordeling.

Endvidere fremhævedes i bemærkningerne de almindelige samfundsøkonomiske interesser, der knyttede sig til en industriel udbygning til fremme af produktiv beskæftigelse og til styrkelse af Danmarks erhvervsmæssige stilling inden for kommende markedsområder.

Ved udformningen af lovens bistandsordninger blev hovedvægten lagt på ydelsen af statsgarantier for lån til anlægsfinansiering.

Forslaget gennemførtes som lov nr. 211 af 16. juni 1958 om egnsudvikling (Folketingstidende 1957-58: 4386, 4636, 5142, 5290; A. 2273; B. 1265, 1283; C. 1073). Den pågældende lov er optaget som bilag 1 til nærværende lovforslag.

Ved den revision af loven, der gennemførtes ved lov nr. 172 af 16. maj 1962 om egnsudvikling m. v. (Folketingstidende 1961-62: 1906, 2304, 4658, 4759; A. 721; B. 977; C. 553), fandtes det af administrative grunde hensigtsmæssigt at samle bestemmelserne om ydelsen af bistand til erhvervslivet i henhold til egnsudviklingsloven og til industrien i henhold til lov nr. 144 af 4. april 1960 om lån og garantier til visse erhvervsvirksomheder (Folketingstidende 1959-60: 2771, 3002, 4175, 4682; A. 2929; B. 521, 833; C. 599) i en fælles lov under fælles administration. Egnudviklingsloven af 1962 er optaget som bilag 2 til nærværende lovforslag.

I overensstemmelse med det anførte tilsigtede loven dels at yde bistand til den erhvervsmæssige udvikling i egne af landet, hvor dette må anses for ønskeligt for at fremme en for landet som helhed hensigtsmæssig befolkningsudvikling og erhvervslokalisering, dels at yde bistand til virksomheder, hvortil der var knyttet en særlig samfundsmæssig interesse, eller hvor særlige omstændigheder ville gøre en sådan bistand ønskelig. Loven tog herved navnlig sigte på at muliggøre bistand til virksomheder, hvis produktion var af eksportmæssig betydning, og til virksomheder, der måtte omstille sig til ændrede konkurrencevilkår over for udlandet i forbindelse med markedsordningerne.

Adgangen til at yde bistand blev udbygget ved, at der skabtes hjemmel for ydelse af lån af statskassen til kommuner eller ideelle sammenslutninger til fremskaffelse af egnede erhvervsarealer og til opførelse af erhvervsjendomme med salg eller udleje for øje.

I bemærkningerne til lovforslaget pegedes der endvidere på den betydning, egnsudviklingsarbejdet kunne få som et middel til at realisere de mål, der som led i det påbegyndte landsplanlægningsarbejde efterhånden opstillede for den fremtidige udvik-

ling, og den betydning, man i almindelighed måtte tillægge en hensigtsmæssig erhvervslokalisering. Der blev i denne forbindelse lagt vægt på, at de ændrede markedsvilkår kunne udsætte danske virksomheder for en konkurrence, som gjorde det påkrævet, at virksomhederne placeredes økonomisk set mest hensigtsmæssigt samtidig med, at de hensyn, der lå bag egnsudviklingsloven af 1958, blev tilgodeset.

Den ved 1962-loven skete indarbejdelse af den almindelige industrilånelov i egnsudviklingsloven har givet anledning til kritik; og den opfattelse har været gjort gældende, at der herved er sket en svækkelse af det egnsudviklingsmæssige sigte.

Siden slutningen af 50-erne er der endvidere sket en meget betydelig vækst i industrien og samtidig indtrådt ændringer i industriens hidtidige lokaliseringsmønstre. Beskæftigelsesfremgangen har for landet som helhed været betragtelig, og den stærke vækst i erhvervsudviklingen og dermed stigende efterspørgsel efter arbejdskraft har fremkaldt en industriel udvikling også uden for de tidligere dominerende byer og egne. Denne ændring i mønstret for industriens lokalisering har for visse dele af provinsen ført til en sådan økonomisk og beskæftigelsesmæssig fremgang, at områderne ikke i dag kan siges at have egnsudviklingsmæssig karakter. I den løbende administration af egnsudviklingsloven har man da også været opmærksom på dette forhold og gradvis indsnævret de geografiske områder, inden for hvilke loven har fundet anvendelse.

Der findes imidlertid stadig egne af landet, hvor en yderligere vækst i industrien vil være af væsentlig betydning for en effektiv udnyttelse af de produktive ressourcer og for områdernes bidrag til og deltagelse i velstandsudviklingen.

Man finder derfor dels på baggrund af den fremførte kritik, dels i betragtning af den siden slutningen af 50-erne stedfunde erhvervsmæssige udvikling og fremtidige mulige forskydninger i erhvervslivets lokalisering, at der bør foretages en revision af loven.

Efter forslaget skal lovens bistandsordninger herefter alene kunne bringes i anvendelse inden for sådanne områder af landet, hvor en forøgelse af den erhvervsmæssige aktivitet er af væsentlig betydning for befolkningens adgang til at opnå rimelig andel i samfundets økonomiske, sociale og kulturelle fremgang. Det er ikke muligt at forudse, med hvilken styrke de senere års udviklingstendenser vil fortsætte, eller i hvilket omfang ændringer i de økonomiske vilkår, herunder nye markedsdannelser, vil påvirke erhvervslivet inden for